

СІЧЕНЬ

Виходить з січня 1927 р.

1982

Київ

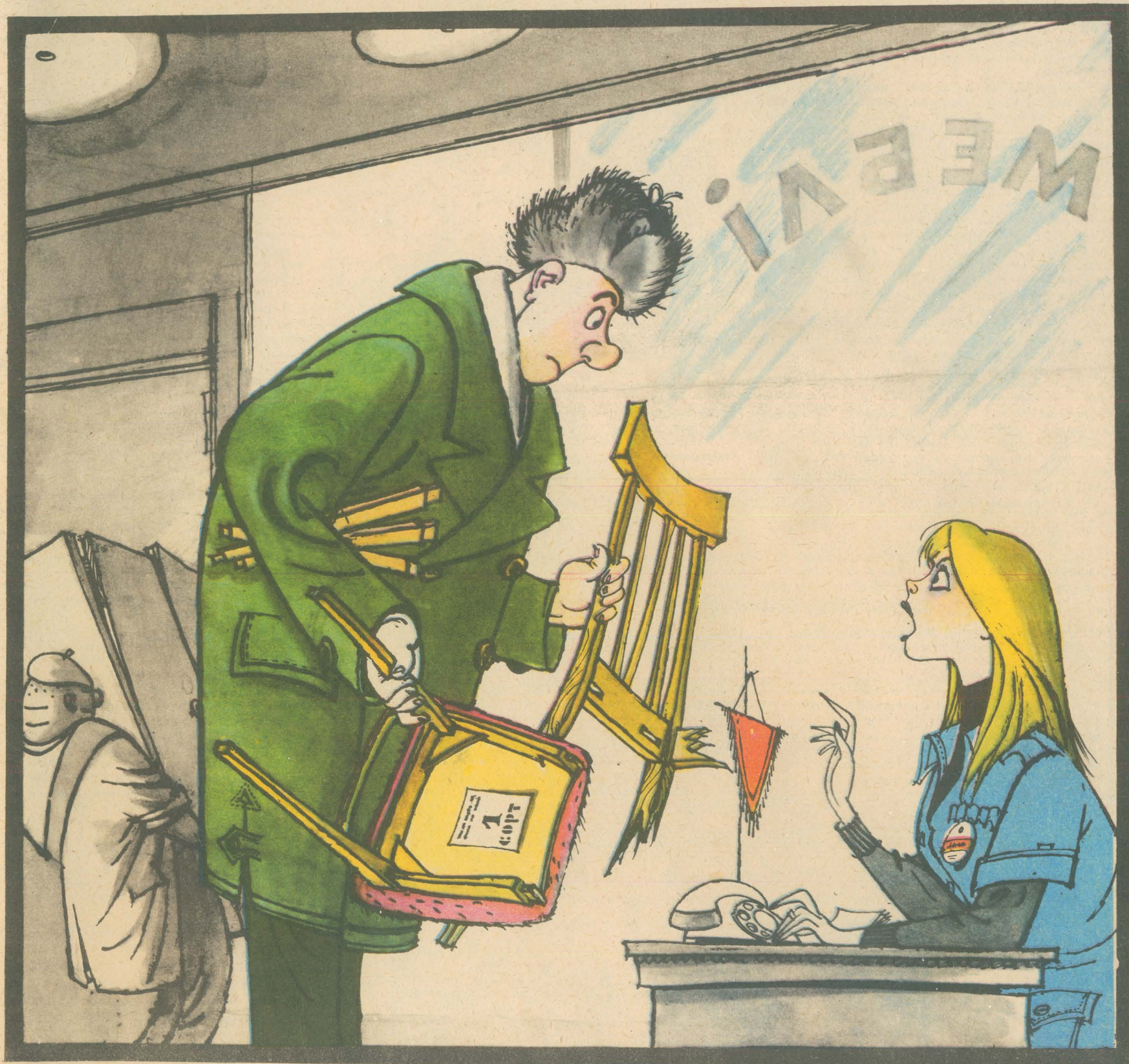
№1 (1115)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Тільки вчора купив стілець виробництва вашої фабрики, а він уже зламався.

— То, може, ви на нього сідали?

Гроші за «фірму»

Я особисто не знаю, наскільки серйозно ставиться наука до телепатії. Але що думки на відстань все-таки передаються, — то для мене незаперечно. Бо інакше чим можна пояснити ось цей, наприклад, факт.

Сидить собі в селі Мала Лука Гусятинського району на Тернопільщині голова колгоспу «50-річчя Жовтня» Михайло Іванович Мороз та міркує про те, як би його поліпшити неважнечке економічне становище ввіреного йому господарства. І про тваринництво подумав, і про рослинництво, і те перебрав, і інше. Та все не підходить, бо все потребує праці, енергії. А що, як спробувати завести щось таке допоміжне, підсобне? Га?

А в цей же час у гірському селі на Івано-Франківщині сидить собі учитель Володимир Іванович Монтасевич і теж думу думає. І теж про економіку, але під кутом поліпшення власного добробуту.

Складається так, що голова і педагог мислять на одній хвилі. І от уже їхні думки летять назустріч одна одній і десь посередині, на кордоні областей, здибаються. Трах! Готово! Контакт! За якийсь час педагог з'являється в Малих Луках і пропонує голові організувати підсобний цех по виробництву сувенірів. «А ви що, якусь художню освіту маєте, робили коли-будь сувеніри?» — цікавиться голова. «Ні, — одказує Монтасевич, — чого не було, того не було, але я спробую». Більше голова жодних запитань не ставив, і — трах! — ударили, як кажуть, по руках. Монтасевича негайно приймають у члени колгоспу і призначають начальником сувенірного цеху.

Стривайте, якого такого цеху? Приміщення для цеху не виділили. Обладнання для цеху, який і приміщення не має, не придбали. Дозволу райвиконкому на відкриття цеху, котрий не має ні приміщення, ні обладнання, не одержали. З чого саме робитимуть сувеніри в цеху, який не має ні приміщення, ні обладнання, ні дозволу на відкриття, — цього теж у правлінні колгоспу не знали. Отже, нічого не було, крім начальника цеху із місячною зарплатою 200 крб. А цех тим часом складав угоди з різними торговельними базами і постачав їм сувеніри. Двадцять п'яти видів. За неповних півтора року фактично неіснуючий цех продав отих «видів» на півтора мільйона карбованців. Колгосп без жодних зусиль поліпшив своє фінансове становище на 769 тисяч карбованців. Непогано?

Але де ж усе-таки брали те, що збували? А дуже просто: екс-педагог скуповував виготовлені на дому сувеніри у жителів Косівського та Снятинського районів. Якщо здібні косівчани й снятинці виробляють речі, варті уваги, то слід, мабуть, на місці організувати закупівлю їх, не очікуючи на ініціативу Монтасевича. Але при чім тут, питається, колгосп «50-річчя Жовтня» з Тернопільської області? За що ж, питається, очолюване М. І. Морозом господарство одержало таку силу грошей? Як то за що? А за бланки. За «фірму». Лише за те, що від його, колгоспу, імені відправляли продукцію.

«Фірму» виручає добряче. А при «фірмі» вельми успішно гріють руки різні «фірмачі».

С. В. Гавриш працював художником Джурівського хімзаводу. Я, признатися, не знаю, що має робити на хімічному заводі художник. Але коли така посада

в штатному розписі закладена, то художник, мабуть, щось таке робить. Тільки роботи в нього, видно, там небагато, бо Гавриш мав чимало вільного часу. І от у вільний час він знайомиться з наладчиком верстатів Київського заводу столових приборів ім. Дзержинського Ігорем Кіором, і той з двома приятелями викрадає на своєму підприємстві понад п'ять з половиною кілометрів (!) мельхіорового ланцюжка та продає Гавришу. Гавриш розрубє ті кілометри на сантиметри, передає їх своєму землякові, працівнику одного з львівських заводів Михайлу Будзу, який на рідному заводі гальванізує ці ланцюжки. Готово! Тепер гальванізовані ланцюжки залишається тільки реалізувати. А для цього потрібна «фірма». Тут і з'являється інженер колгоспу «Верховина» Снятинського району Тарас Григоряк, який від імені сувенірного цеху відвантажує гальванізовані жіночі прикраси на різні торговельні бази нашої неосяжної країни.

Інколи такі перевалочні «фірми» у вигляді сувенірних цехів, вириваються там, де, здавалось би, нема жодної потреби в підсобному промислі. Свого часу сувенірний цех було створено на Івано-Франківській обласній... рибно-водомеліоративній станції. Не встигли прикарпатці досхочу нареготатися з приводу цього феномена, як дізналися про не менш дивоглядну історію.

У селі Кривопілля Верховинського району такий собі Іван Стефурак працював електриком у місцевій школі. Вкручував лампочки, міняв пробки. А у вільний час мріяв заробляти грубі гроші. Та підходящого промислу напихвати не було. Але ж, відомо, коли дуже хочеться, то навіть на асфальті можна гриб знайти. А Іван дуже хотів. І печериця знайшлася. Стефураковий родич роздобув йому бланк-доручення колгоспу ім. Кірова — аж Путильського району на Буковині. Заповнивши той бланк, Стефурак одержав на Луцькому заводі штучної шкіри 2000 квадратних метрів сировини для колгоспного сувенірного цеху, з яких чотириста метрів одразу завіз собі додому і почав при допомозі спеціального преса, родичів і сусідів штампувати ремінці для годинників. Та раптом виявилось, що заплатити за шкіру колгосп не має чим. Тоді «фірмач» Стефурак, який мав і сировину, і вже готову продукцію, став панічно шукати нову «фірму».

І жадана печериця знову знайшлася. В особі директора Верховинського хлібозаводу В. Рибенчука. Стефурака негайно оформляють надомником. Але той надомник удома не сидить, а розгортає бурхливу діяльність. Ще не оформившись на заводі остаточно, він помчав у Тбілісі і там склав угоду на поставку 30 тисяч ремінців. Тбіліська база за це перерахувала хлібозаводові близько сорока тисяч карбованців. З них Стефурак за труди свої праведні мав одержати понад п'ятнадцять тисяч (але не встиг, з незалежних від нього причин). Нас цікавить решта прибутків. Та, яку одержав хлібозавод. За що, питається? А знову ж таки за бланки, за «фірму». Чи стали б ви, будучи на місці директора Рибенчука, після таких дурних прибутків взагалі пекти хліб? Навіщо?!

Давно вже відомо: біда, як пироги та швець почне пекти. Тоді ж було з'ясовано, що не менша біда буває, коли пекар починає у краєцтво лізти.

Справді, біда. А її не так уже й важко уникнути. Для цього варто лише всім, кому належить, зокрема, відділам допоміжних промислів при обласних управліннях сільського господарства, а також райвиконкомам, нашим адміністративним органам просто частіше нагадувати собі, для чого, власне, потрібні підсобні промисли, і суворо дотримуватися чітких положень організації тих промислів.

Тоді ніхто не одержить дурних прибутків лише за «фірму».

А біля таких «фірм» не промишляли б різні липкорукі «фірмачі».

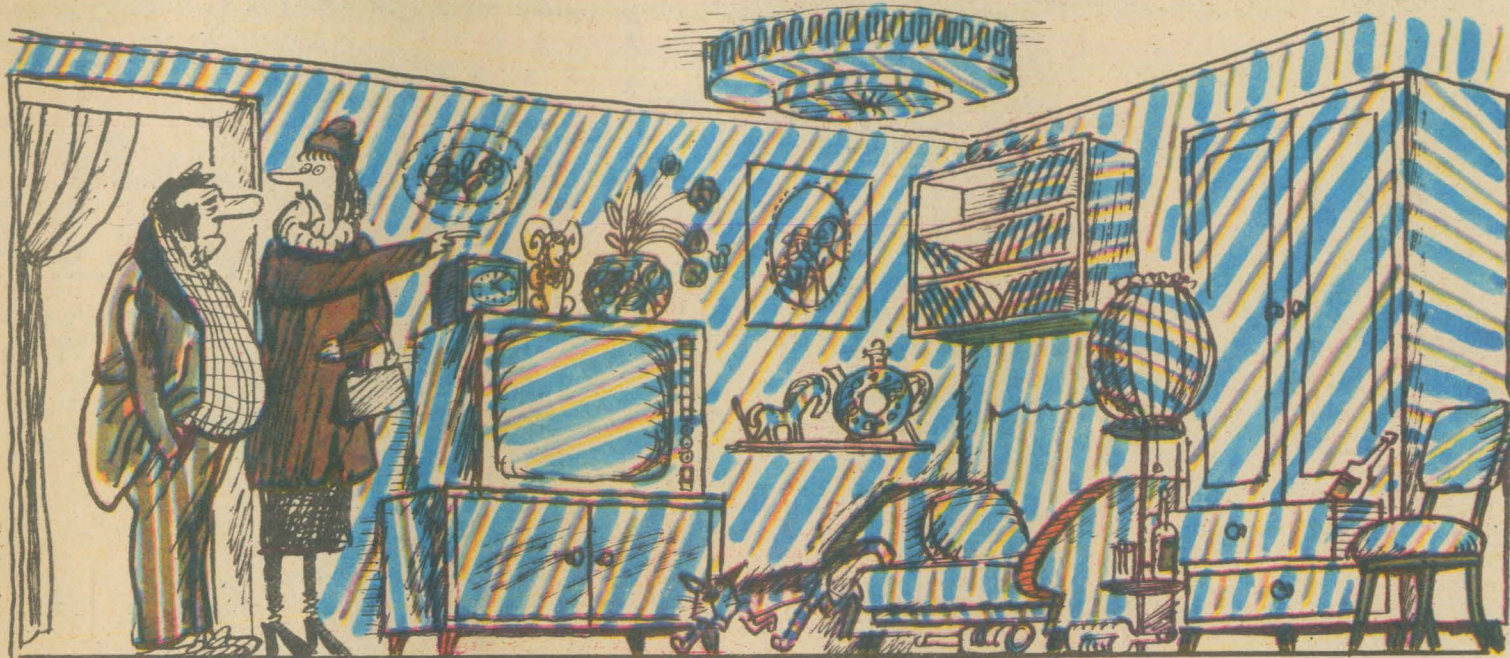
О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А в магазини вашого міста теж моркви не завезли?

— А навіщо да-
вав ремонтникам
на півлітру перед
роботою?

Телеграфне Агентство ЩЕРДЯ

У СТИЛІ РЕТРО

ПЕРВОМАЙСЬК МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ. (Кор. ТАП). У стилі ретро будуть незабаром демонструватися кінофільми у клубах радгоспу «Первомайський». Як і на початку ери кіно, вони супроводжуватимуться грою на піаніно. Це пояснюється тим, що дві кіноустановки «Україна-5» радгосп одержав з магазину «Орбіта» Первомайського змiшторгу без динаміків.

ВИХІД ЗНАЙДЕНО

ЗАПОРІЖЖЯ. (Кор. ТАП). Довгий час жителі будинків № 16 (вул. Гудименка) та № 23 (проспект Радянський) скаржилися, що неподалік їхніх помешкань і середньої школи № 40 будівельники викопали величезну яму глибиною 9, шириною 36, довжиною 48 метрів, а з будівництвом на цьому місці не поспішають. Тому в неогорожений котлован часто хтось потрапляв. Як повідомили кореспондентові ТАП у тресті «Запоріжжитлобуд», тепер про подібні факти не може бути й мови. Терміново створено спеціальну бригаду, яка цілодобово чергуватиме біля ями і застерігатиме перехожих про небезпеку.

КИМ БУТИ

Дуже просто вирішили питання профорієнтації учнів в Мелешківській початковій школі Гадяцького району Полтавської області. В одній із класних кімнат місцеві керівники розташували продовольчий магазин, який став чудовим засобом ознайомлення школярів з фахом продавця і з деякими його місцевими особливостями. Сидячи на уроці, наприклад, рідної мови, дітичують за стіною всі розмови, а іноді й лайку і отак, просто й невимусовно, прилучаються до секретів цієї професії.

Колись це робилося так.

Привозив дядько на базар кабана, і тут же його обступали підозрілі типи з нудьгуючим виглядом і нахабнувати-ми очима.

— Почім поросся? — недбало чвиркнувши крізь зуби, запитував один з типів.

— Яке поросся? — супився дядько. — Тобі що, повилазило? Це ж кабан. У ньому самого сала п'ять пудів.

— Дуже вже він у вас плохенький, — співчутливо хитав головою тип.

— Іди пошукай кращого, — похмуро кидав господар, але з другого боку до нього вже підступав новий «покупець»:

— Так почім, кажете, підсвиночок?..

— А так ото. Тара у вас, знаєте, ні к чорту, чимало яєць по дорозі й того... А ми незапланований гоголь-моголь оплачувати не збираємося.

— А звідки ви взяли, що яєць побилось саме на таку суму? У вас є якісь підтверджуючі документи?

— А ми не бюрократи. І без папірців як-небудь обійдемося. Не заплатили — і все. Ясно?

Птахівникам, певна річ, неясно, і вони звертаються до відповідних інстанцій. Суперечка розв'язується, зрештою, на їхню користь, — але скільки часу і, головне, нервів витрачено!

Чи навчив цей випадок чому-небудь маківських комбінаторів від робітни-

уських підстав — визнавши його низькосортним. А що? Радгосп багатий. Чому б і не «зажилити» у нього тисячудругу.

Дехто з поставальників — приміром, Кіровський відділ робітничого постачання м. Донецька — не обминає нагоди обставити навіть і свого брата-торгівельника: без довгих пояснень тут узяли та й відмовилися оплатити рахунок за картоплю, одержану в Середнобудській райспоживспілці. Міркувалося, очевидно, так: де та Сумщина, а де Донбас! Повиступають, повиступають полісiani та й заспокоються. А нам зайва тисяча, немов знахідка. Навіщо дбати про овочесховища, підвищувати культуру торгівлі і всяке таке інше морочливе діло? А тут облапошиш одного, другого, третього — і вже, дивись, план товарообігу в ажурі. І вже тобі й слава, і премія...

Тим же геніально простим маніром Горлівський відділ робітничого постачання спробував «заробити» півтисячі карбованців на помідорах та огірках, вивезених із кримського радгоспу «Гвардійський». Такий же, висловимось прямо, нахрапистий прийом застосували до аграріїв відділи робітничого постачання Донецчини й в усіх інших випадках — а їх, отих скандальних випадків, тільки за якихось п'ять місяців зареєстровано аж 61, і загальна сума грошей, котрі поставальники хотіли видурити у господарників, складає ні мало, ні багато — 69 тисяч карбованців!

Ми, звичайно, далекі від думки, що Головне управління робітничого постачання по Донецькій області на чолі з Є. М. Моногаровим спеціально інструктує своїх підлеглих, як краще обвести круг пальця своїх партнерів. Проте, як не дивно, а в діях усіх перелічених організацій цього управління чітко проглядається один і той же почерк. Почерк діляг, які прагнуть побільше урвати з довірливих господарників, видурити у них за безцінь те, що вони здобули нелегкою і, наголосимо, чесною працею. Такий почерк, як нам здається, з принципами радянської торгівлі не має нічого спільного.

В. БОЙКО.

СУМНІВНИЙ ПОЧЕРК

І так, було, задурять голову чоловікові, що за безцінь віддасть перекупникам своє добро.

Діялося, правда, це ген аж коли, і нічого його було б, згадувати, якби автор цих рядків не зіткнувся був на Донеччині з кількома досить цікавими фактами днів сьогоднішніх.

Тепер це робиться так. Закуповує Маківський відділ робітничого постачання (щоб не повторюватись, відразу уточню: мова йде про відділи робітничого постачання Міністерства вугільної промисловості УРСР), — закуповує, отже, цей відділ на птахофабриці «Південній» партію яєць. А при розрахунку недоплачує фабриці 274 карбованці 56 копійок.

— Як же так? — дивуються птахівники.

чого постачання? Безумовно. Іншого разу вони вже постаралися про всяк випадок — запастися сякою-такою документацією. Недодавши заготовчо-збутовій базі імені 26 Бакинських комісарів 2026 крб. 28 коп. за прийняту від неї капусту (бо вона нібито низької якості), маківці представили акт прийомки від 9 червня, у якому посилаються на акт експертизи від... 10 червня! Ось до яких курйозів призводить комерційна сверблячка.

А взагалі маківські поставальники, либонь, вважають капусту якимось бур'яном, котрий росте сам по собі і за який платити ще якісь гроші щонайменше смішно. Із завидною легкістю вони взяли та й недодали радгоспові «Вугільник» понад 2 тисячі карбованців за партію цього овочу, знову ж таки — без

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Чим більше балакаєш, тим менше думаєш.

● Чим вище задертий ніс, тим легше за нього водити.

● У стосунках з дружиною зайшов так далеко, що його другий рік розшукує міліція.

● Якщо не вмієш мислити, то це привід для того, щоб замислитись.

● Після роботи одні миють руки, інші умивають.

● Людині властиво помилятися в оцінці своїх помилок.

В. ІВЧЕНКО.

Донецька область.

В. СКОБУН.

ГУМОРЕСКА

Усі мої приятелі і знайомі чимось захоплюються: хто риболовлює, хто полюванням, хто колекціонує гудзики, хто вирощує кактуси. Рибалки з мисливцями, трапляється, і на роботу не

виходять — зайняті, і їм це минається: пристрасть. А на роботі іноді тільки й розмов, що про гриби, зайців і кльов. І теж нічого.

Один я не маю ніякого хобі. На роботу з'являюся завжди вчасно, думаю і говорю лише про справи. Аж незручно.

Щоб не відрізнятись від інших, я вирішив теж чимось зайнятися. Ну, скажімо, орнітологією. В дитинстві я дуже любив птахів.

Задумано — зроблено.

Для початку придбав папугу. Поважний птах, серйозний. Дзюбом на Іва Монтана схожий. Мені він страшенно сподобався, і я навіть пошкодував, що не придбав папугу раніше.

Наш сибірський котяра Флінт від папуги також був у захваті. Він не зводив з нього очей і облизувався смачно. Ось це мені вже не сподобалось. Про всяк випадок я суворо попередив кота, щоб він мені і думати не смів про папугу, бо інакше... Кіт слухав одним вухом нотацію, а очі в нього по-розбійницькому блищали. Навіть не дослухавши до кінця, Флінт раптом зробив могутній стрибок і одним махом перевернув клітку. На щастя, падаючи, клітка розчинилась, птах випурхнув геть і сховався за кришталевою вазою з квітами. Наступної миті ваза опинилася на підлозі, кіт — на місці вази, а папуга — на віконній карнизі. Кіт, не гаючи часу, подерся по гардині за ним. Життя пташине повисло на волосині. Я щосили рвонув гардину донизу. Кіт звалився на мене, спробував своїми сибірськими пазурями закріпитися спочатку в мене на голові, потім на обличчі, не зміг і гепнувся дотолу. Я зойкнув від болю, заточився і роздавив ногою вазу, яка чомусь не розбилася при падінні.

Папуга тим часом влаштувався на телевізорі.

Тепер ми ловили птаха удвох із

котом. Флінт підкрадався до нього з одного боку, я — з іншого.

Драматичний момент.

Доля папуги залежала від того, хто його схопить раніше — я чи Флінт. Я розумів, що кіт спритніший за мене, крім того, у нього у таких справах — досвід. Зате на моєму боці — людський розум і сила. Я повною мірою скористався і тим, і другим. Як воротар на м'яч, я стрибнув на папугу на якусь мить раніш за кота. Удар — і телевізор з папугою злетіли в повітря. Папуга сів

на люстру, а телевізор вдарився об підлогу і вибухнув.

— Дурень! — чітко сказав папуга.

Від такого чуя, — огризнувся я. Заінтригована грюкотом, прибігла з кухні дружина. Вона схопилася за голову і хотіла набити лементу, але я вчасно скомандував:

— Лови кота!

— Сам лови! Він мені очі виidere!

— Я ловлю папугу! Не бачиш?

І я зробив баскетбольний стрибок, але до люстри не доскочив.

Дружина вхопила швабру і з її допомогою стримувала натиск кота, який намагався скочити на мене, а з мене — на люстру. Я ж відчайдушно стрибав до стелі, але марно.

Тоді я підсунув під люстру стіл, поставив на нього стілець і тут помітив небезпеку.

— Дивись, кіт! — гукнув я.

Флінт саме вибрався на буфет і звідти націлився на люстру. Дружина зреагувала блискавично. З усього маху вона вперішила шваброю по буфету. Посипалося бите скло і черепки сервізу на дванадцять персон.

Я виліз на стілець і тільки простягнув руку до папуги, як стілець з кривою ніжкою розломився піді мною. Я ледве встиг ухопитись за люстру і закрутився, як в'юн на гачку, шукаючи ногами опору.

Збоку це, мабуть, нагадувало гімнастичні вправи на турніку, бо папуга сказав:

— Фізкульт-урра!

Я сіпнувся від люті і разом з люстрою полетів дотолу.

А тут, як на горе, десь іще взявся сусідчин Васько з рогаткою. Він негайно став на бік папуги і навіс свою рогатку на кота, з котрим у нього були давні рахунки. Досвідчений Флінт сховався за мною. Отже, Васько вцілів не в кота, а мені в око. Другим пострілом він влучно розбив вікно.

Дружина підкотила очі під лоба і знепритомніла.

Флінт кудись ушився. Наш безстрашний кіт не боявся нікого й нічого на світі, але Васька з рогаткою остерігався. ...З подряпанним обличчям, підбитим оком і з гулею від люстри на голові з'явився я другого дня на роботі.

— Щось трапилось? — поспитав шеф.

— Нічого особливого. У мене хобі. Знаєте, у світі тварин, — пояснив я туманно.

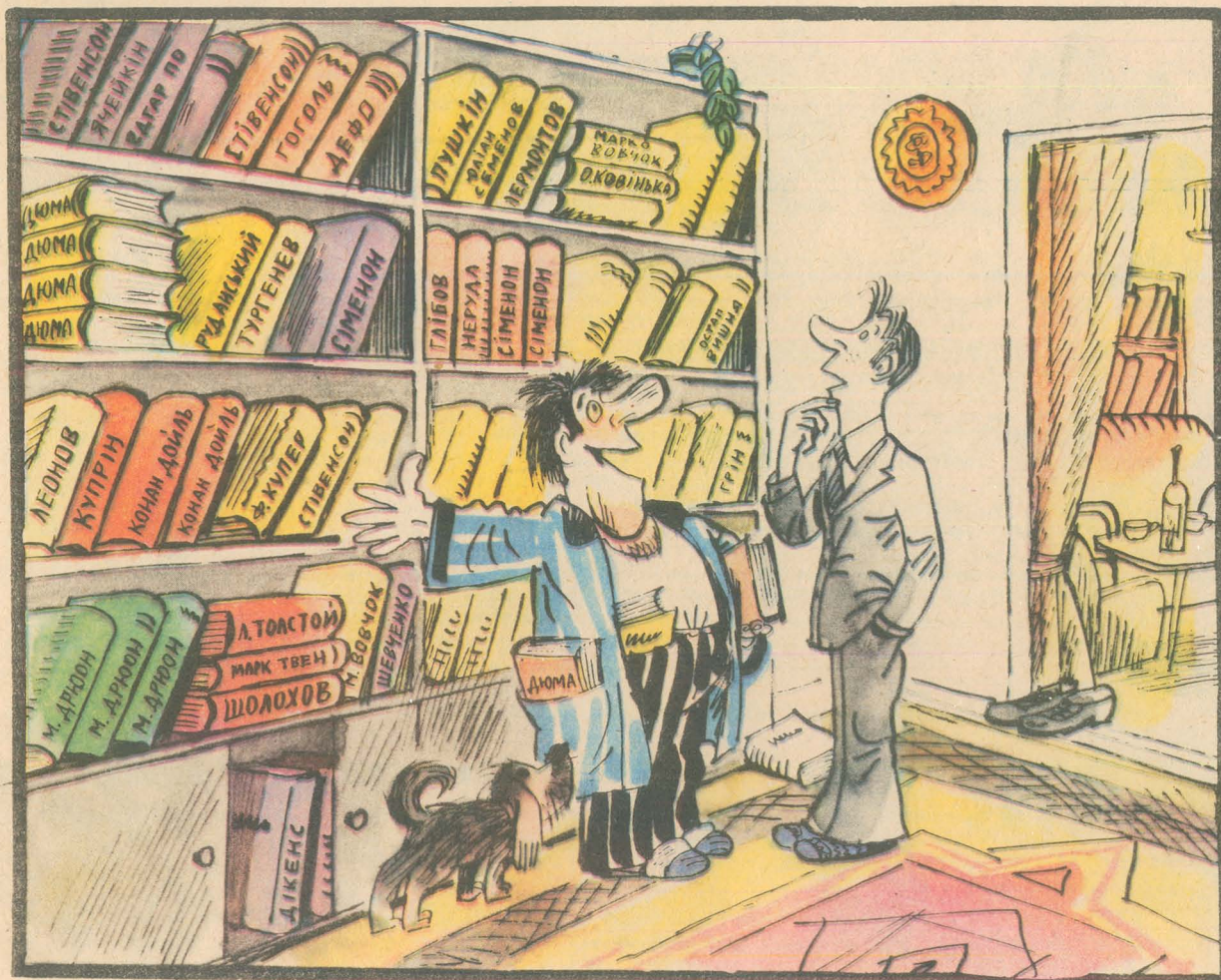
— А-а, — мовив шеф розуміюче. — Вітаю!

Я подякував.

Нарешті я був, як усі.

Віталій КОВАЛЬ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що ви, що ви! Коли тут читати? Я ледве встигаю діставати книги.

СВОЯ ЛЮДИНА

Ковбасинського боялися й поважали. Ковбасинського любили і зневажали. Для одних він був своєю людиною, для інших — чужою. Для одних — суворим вітчимом-наглядачем, безсоромним здирником, а для інших — покірним телятком, втіленням порядності й чемності. Хто його поважав і любив, для кого він був своїм, скажу пізніше, а зараз — про тих, хто його боявся й зневажав: водії Броварської автоколонії №4 виробничого автотранспортного об'єднання Київської облспоживспілки. Тобто ті, хто безпосередньо підкорявся, бо він був не просто собі Ковбасинський, а начальник згаданої автоколонії. А якщо точніше — повновладний хазяїн з гендлярсько-хабарницькими замашками, бо вважав колону не державним підприємством, а власною вотчиною і діяв за принципом «хто дасть — тому моя милість». Добровільно, звичайно, ніхто не давав, тож весь час доводилося нагадувати-підганяти, нездогадливим розтлумачувати, а деяких і провчати, щоб знали, хто такий Анатолій Іванович Ковбасинський. При цьому у виборі лексичних засобів начальник не дуже делікатничав; нащо вже водії — хлопці до всього звиклі, — і ті з подиву роти роззявляли, чуючи від керівника три- й чотириповерхові вислови, од яких вуха в'янули...

Хоча скажу: нецензурщину він дозволяв собі тільки в розмові з підлеглими, а коли їхав до Києва, то там — особливо перед начальником автооб'єднання Сергієм Олександровичем Розум'яком чи головним бухгалтером Іваном Омеляновичем Биковцем — був тихше води й нижче трави, а його ввічливості й галантності позаздрив би, мабуть, найвишуканіший іспанський гранд чи французький граф із надвірних короля Філіппа.

Так от, вийшов якийсь із ладу двигун у автомашині М. І. Галицького. Звернувся він до свого начальника. Ковбасинський спершу загнуп матюка («Тра-та-та!..»), а потім змилостивився й каже: «Гони двадцятку — матимеш новий двигун». Галицький покрутився-покрутився й змушений був дати...

Ковбасинському, видно, така форма приробітку вельми сподобалася, і коли через деякий час Галицькому треба було відправити автомашину в капітальний ремонт, зідрав з нього тридцятку. А далі — пішло-поїхало... Стягнув шістьдесят карбованців з водія М. Ф. Пономаренка, сотню з А. М. Тонкого, п'ятдесят п'ять з П. А. Волощенка, двісті із В. П. Степанюка... Правда, з цим вийшла накладочка, яка дуже обурила принципового керівника. Степанюк дав не двісті, як з нього вимагалось, а на карбованець менше, і начальник, крім традиційного «тра-та-та», обізвав водія нахабою й непорядною людиною, та все нагадував йому про той карбованець.

Нагадував і водію О. М. Мироненку. Цьому, щоправда, не про гроші. Мироненко попросив начальника закріпити за ним іншу машину. Ковбасинський пообіцяв, але за умови, якщо шофер роздобуде чорної ікри. Метнувся Мироненко сюди-туди, дістав дефіцитного делікатесу. Ікра, мабуть, була смачною, бо через тиждень підходить Ковбасинський знову, дає ту ж саму півлітрову банку й каже: «Наповни її». Мироненко банку взяв, але ікри не приніс, бо свого підсобного господарства з осетровими рибами не мав, а в магазині не зміг дістати. Ковбасинський «потра-та-такав» і затамував на водія криву образку...

З часом начальник розперезався до краю. Йому вже мало було хабарів та поборів із водіїв. Зловживаючи службовим становищем, припускається усіляких махінацій: тримає в кабінеті (у тумбах столу й шафі) запасні частини і продає їх... Посилає в село

автомашину за картоплею для водіїв, але чотири тонни тієї картоплі не потрапляють у автоколону... Отримує для потреб підприємства 18 кв. метрів пластика на суму 138 карбованців і зафугує його невідомо куди...

Не можна сказати, щоб водії мовчки терпіли побори та знущання зарозумілого керівника: відмовлялися давати хабарі, виступали на профспілкових і партійних зборах, скаржилися в Київ, а звідти навіть комісії приїздили (головний бухгалтер об'єднання І. О. Биковець, ревізор облспоживспілки В. С. Кур-

ко), але «нічого не знаходили», й Ковбасинський нахабнів ще більше.

Дехто, бачачи таку обстановку, сам ішов з роботи, деякого начальник змушував іти. У всякому разі, протягом 1979—1980 років із 70 водіїв звільнилося 59. Однак, незважаючи на це, трудова книжка Ковбасинського рясніла подяками, витягами з наказів про грошові премії. Та й що в тім дивного, адже начальник Броварської автоколонії був своєю людиною в об'єднанні: мало не щодня їздив туди власною «Волгою» (яка була оформлена на дружину), а коли наближався день народження безпосереднього шефа С. О. Розум'яка, то він, кажуть, проявив геніальну ініціативу — придбати в складчину імениннику магнітофон. А на бенкет у ресторан «Мисливець», куди були запрошені начальники шістнадцяти підпорядкованих об'єднанню автоколон, приїхав не з порожніми руками: притарбанив ювілярові ящик горілки «Українська з перцем», шинки, ковбас.

Отож і подумалося: чи міг т. Розум'як погано говорити або писати про таку віддану йому людину? Та боронь боже! Навіть коли Ковбасинський уже перебував під слідством, і тоді начальник автотранспортного об'єднання в характеристиці писав, що той «вимогливий до себе й до підлеглих» (як і що він мав з них — читачам уже відомо!), що «за характером товариський, має організаторські здібності...» — одне слово, хоч зараз видавай йому чергову грамоту й підвищуй на посаді...

Відповідні судові органи, певна річ, не зважали на цю рожеву характеристику, бо були іншої думки про діяння Ковбасинського, і оцінили його так, як він того заслуговує: засудили до восьми років позбавлення волі у виправно-трудовай колонії посиленого режиму, з конфіскацією усього належного йому майна. Тепер у «своїй людині» буде вдосталь часу, щоб виправити свою лексику й позбутися хабарницької звички.

Київська область.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

ПАЦЮК І ЛАСТІВКА

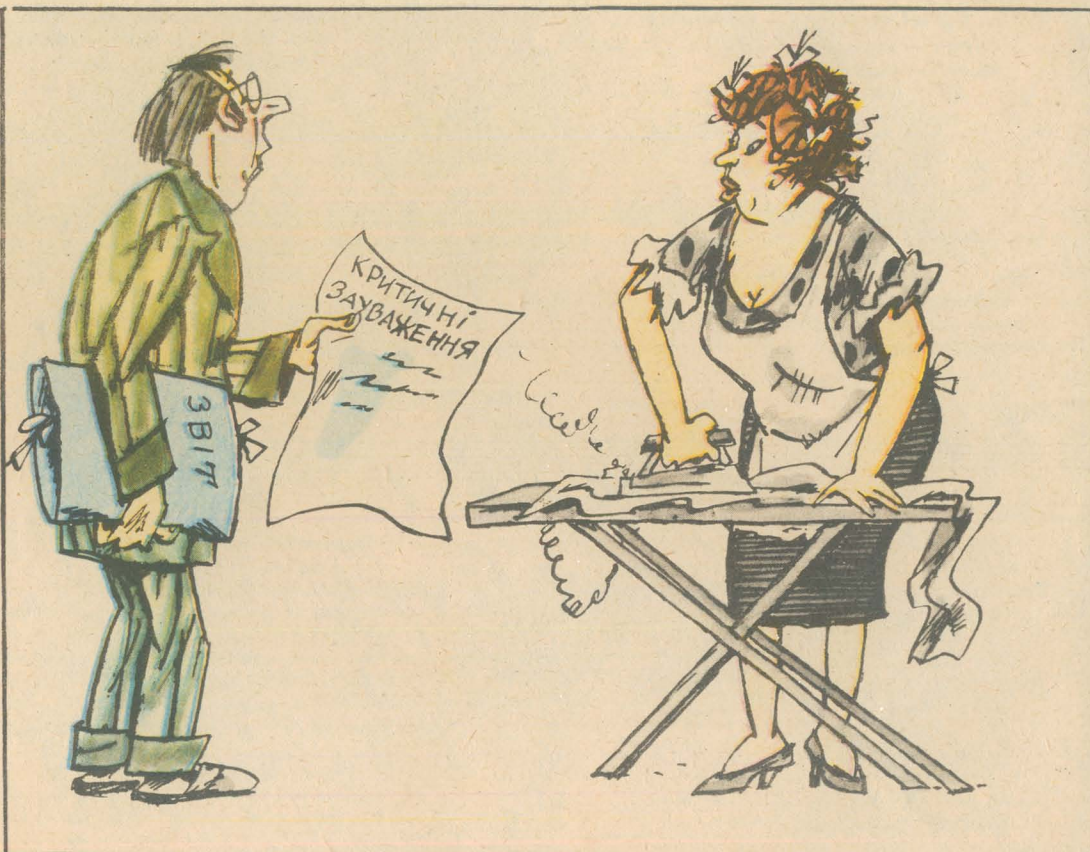
Пацюк угледів, що знадвору
Влетіла Ластівка в комору.
Об стіни б'ється, знай, вона,
Пацюк дивується: — Дурна!
Чи ж мало тут тобі зерна?

Не розумієш до пуття:
Лиш у коморі — і життя!

Микола БУЄВСЬКИЙ.
м. Кременчук.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Заразом пригладь і цей аркушик.

АНАТОЛІЙ КОСМАТЕНКО

Оце б йому щойно виповнилося шістдесят. За шість із чимось років, що його немає, Анатолій Косматенко написав би чимало нових гуморесок, байок, віршованих легенд, поем, дав би усні й письмові консультації сотням авторів — дописувачам «Перця»; адже в останні роки свого життя талановитий байкар був штатним працівником нашого журналу.

Вшановуючи пам'ять відомого українського радянського байкаря, видавництво «Дніпро» наприкінці минулого року випустило збірку його творів — «Сатира, гумор, лірика», — куди ввійшло краще з написаного А. Косматенком.

Пропонуємо читачам кілька творів нашого одноперчанина.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

Як часом випнеться живіт
або дугою стане спина,
Шерсть виграє, мов самоцвіт,
Не Кіт — картина!
А ходить як, вклоняється як чинно!
«Мур-мур, мур-мур!» — виля хвостом
Та позира кругом.
І треба ж долі так зробити!
З Котом раз випало зустріться
Біленький Мурці. Молоденька киця...
Як глянула — і закохалася умиць.
Запали в серце їй і шерсті переливи,
І та хода, й високий зріст,
І хвацькі вусики, і хвіст,
І погляд, погляд... Неможливий!
Весь день нявчала по двору:
«Ах, закохалась! Ах, по-м-р-ру!»
«Коли ж ти встигла закохатись? —
Не втерпів Кінь. — Чи знаєш ти Кота?»
Дивись: любов не забавка пуста,
Любить — серйозна річ, тим більше
ще й побратись».
«Ет, — каже Мурочка, — яка бридня!»
Та й одружилася другого дня.
Спочатку йшло — нічого не сказати.
Та згодом Кіт не став держатись хати:
Поїсть, поп'є, накрутить вус і йде гуляти.
Погляне Мурочка — і сльози із очей...

Та ось і в неї радість — в неї кошенята!
«Тепер, — гадала, — Кіт ловитиме мишей.
Недосипатиме ночей,
Любитиме й мене, любитиме й дітей».
А Кіт... Кота неначе вітром здуло!
Схопилась Мурочка, сюди-туди гайнула,
Був, кажуть, там, був, кажуть, тут.
Знайшла. І ну тягти Кота у суд.

Оце тому лиш кілька днів
Подібну парочку я стрів:
«Чого ж, — питаю, — не вжилися?»
І завели:
«Харак-те-рами, бачте, не зійшлися».
Було й коли!

ВОВК ТА ВІВЦЯ

Побачивши над кручею вгорі
Стару-стару Вівцю, що паслася байдуже,
Голодний Вовк сказав: «На вівці на старі
Ніколи я не кидався дуже.
Та що поробиш, як ізранку ще не їв.
Як живота підтягує до спини...
Агов, красуне! Добре, що зустрів,
Спустиш, будь ласка, у долину:
Сказати маю пару слів».
«Чого схотів! —
Вівця згори йому сміється. —
Кажі звідтіль. Я не глуха, здається,
Та й знаю і секрети ті, й слова.
Гадаєш, як Вівця — порожня голова?!»

«Заладила! Поглянь, яка внизу трава —
Смачна та соковита!
Й ніяка тут не жде тебе біда:
На молоденьких я не маю апетиту!»
«Такі і скаже!.. Де ж я молода? —
Вівця хвостом грайливо завертіла.
«Сам перший сорт! Стрибай! Тут є й вода.
У тебе ж ніжки — шик! Стрибай-но сміло!»
«Бе-ме!..» — й Овечка із гори загуркотіла...

Вовк не ловив, звичайно, гав
(З Овечки тільки вовна полетіла) —
Втерсь лапою усмак і сам собі сказав:
«М-да, комплімент для жінчини — велике діло!»

ВІВЦЯ І ЦАП

Махнула Ярочка на Барана хвостом.
Хоч кучері баранячі й хороше діло,
Та жить за Бараном
Овечці страшно надоїло:
Чи завжди спала ж до обіду, ласо їла?!
Пучок сінця, і той — устань, добудь трудом!..
Ні, не в такім заміжжі бути Вівця хотіла.
І ось в дворі і за двором
Із нею Цап уже вертиться...
«Тьху! Страм один! — весь двір заговорив. —
Та він же їй в батьки годиться:
Старий, общипаний, бувало ж, ледь ходив,
А це, дивись, дзвіночок начепив,
Круг неї скіче, молодиться...
Ще стане й на виду, при всіх
Нагнеться — їй копитця лиже».
Рогатий з розуму на старість вижив!
Та що той суд і що той сміх!
Цап зна своє. Цап чепуриться шохвилини,
Знай, чеше бороду — три сивих волосини.
Вівця то по двору, то в поле дремене,
А він слідком: «Постій-но! Поцілуй мене!»
Запирхається, чхає, важко диха...
«От хто, — сміються всі, — біди хлисне!»
І справді: не минуло Цапа лиха.
Овечка раз в город сусідський як майне —
Перестрибнула тин, нічого їй не стало
(Хіба ще так було стрибала!),
А Цап рвонув, та враз — на кіл! — і заревів...
Крутився, борсавсь, мекав, мекав...
Дарма — Вівця була далеко!
Так на колу і одувів.
Тепер Вівці, як каже, не життя — малина:
Дістався їй просторий хлів,
Велика скирта Цапового сіна...
Чи більш бажать? Щодня бенкети і гостина,
Щодня за нею біга десять Баранів!

ЧАПЛІНІАДА

Так чи не так було — не будемо копатись:
Не в достеменності в цій байці суть
(Та й достеменність, як признатись,
Усяко можна повернуть).
Був, кажуть, конкурс...
Конкурс — знаменитий:
Хто краще Чарлі Чапліна зігра!
Охочих назбиралось —
не злічити...

І всяк помірялись був рад.
А щоб до кожного підхід був
об'єктивний,

Учасників не називали до пори:
Ні прізвищ, ні імен — лиш номери.
І стався, кажуть, казус там предивний!
Коли настав кінець веселій грі
Й оголосило присуд свій журі,
То Чарлі — сам великий Чарлі! —
Четверте місце лиш зайняв!
(Знайшлись в його ж манері спритники
зугарні).

Засумував митець, засумував...
Та Переможець, щиро й чесно,
Маститого обнявши, так сказав:
«Маестро!

Хоч першим я в почесному реєстрі,
Хоч став, сказати, героєм дня,
Я все ж не тішуся в надії,
Що притлумлю твоє ім'я.

Я — ремісник.
І знаю, й розумію —
Мій успіх відблиском сія:
Удати бога — ще зумію,
Та богом стать не зможу я».

Яка самооцінка бездоганна!
Прижиться б їй і в нас не зле.
О, скільки б обняло, скажимо,
Руданського Степана!
Але...

БЕЗПЕРСПЕКТИВНЕ САМООБСЛУГОВУВАННЯ

Сфера побутового обслуговування міцніє і розквітає, гей! І це приємно. І бути інакше не може і не повинно. Все нові й нові види послуг населенню освоюються цією сферою. І це ще приємніше. А як же? Так і повинно бути.

Але оскільки в даному конкретному випадку пишеться не позитивний нарис, а фейлетон, то, мабуть, не скрізь, не все і не завжди в цій сфері гаразд.

То ж то й біда! І як не хочеться, а фейлетон писати доводиться.

Гарна штука самообслуговування. В торгівлі, в системі громадського харчування. Проте не в тій галузі сфери побутового обслуговування, про яку піде мова.

От, приміром ви заходите в їдальню самообслуговування, а вам кажуть: «Ось картопелька, ось капусточка, ось м'ясо. Що хочете на перше? Що хочете на друге? Ось казанчик, ось сковорідочка, готуйте і їжте собі на здоров'я!»

Та від такої їдальні самообслуговування забіжиш у нетрі!

А в сфері побутового будівництва і ремонту?

Про це трохи докладніше. Для кращої організації побутового обслуговування населення в багатьох областях республіки є облпобутрембудтрести, є мікррайонні рембудуправління і є рембуддільниці.

Це факти не фейлетонні, позитивні. А ось факти вже суто фейлетонні, що ні в який панегірик не тешуться.

Почнемо з малого, з веранди. Тов. Бойко В. С., що мешкає в селі Лехнівці Баришівського району на Київщині, два з половиною роки тому уклав угоду з такою місцевою інституцією на спорудження веранди. Чим же все це скінчилося? А нічим воно ще не скінчилося, зате редакція має відповідь від заступника міністра побутового обслу-

говування населення УРСР тов. В. С. Хизуненка такого змісту: «...за безвідповідальне ставлення до запитів і потреб населення начальника Баришівської рембуддільниці Володька В. А. звільнено...»

Недбайлів і нероб звільняти, звичайно, треба, але сам факт звільнення на спорудження веранди позитивно не вплине.

А ось вісті з Хмельниччини, з Новоушицького району, з села Шелестяни. Там теж товаришка Кицанюк Н. К. понад два роки тому уклала угоду з аналогічною місцевою інституцією на будівництво сараю. Сплатила 2041 крб. Гроші інституція взяла охоче. Відносно сараю? Ентузіазму при його спорудженні не спостерігалось. Зав'язалося жваве листування — аж до редакції включно.

Квінтесенція його: «Начальнику рембудуправління Ткачуку Б. І. оголошено

догану». Сарай, нарешті, збудували. Після догани.

В тій же ситуації, що і Н. К. Кицанюк, опинився і тов. В. Р. Іваницький з села Івашківці цього ж району, з тією хіба різницею, що угоду на будівельні роботи він уклав чотири роки тому з Кам'янець-Подільським МРБУ. Теперечки за цю роботу взялося Новоушицьке МРБУ. Гроші тов. Іваницький вніс і... отримав кілька тисяч штук цегли. Бери й будуй! Чим не нова форма самообслуговування? Але чому Кам'янець-Подільське, а тепер Новоушицьке МРБУ зупинилися на півдорозі? Чому, наприклад, не вручили під розписку тов. Іваницькому лопату, не показали, де накопати глини, не навчили, як з тієї глини випалити цеглину, а він уже й сам далі зрозумів, що з тією цеглою робити?

Є подібні сигнали і з Ровенської

області. З селища Рафалівки Володимирецького району. Мешканці цього селища В. Колотов і В. Радчук майже три роки тому уклали угоду з Маневицькою рембуддільницею № 10, що нині іменується МРБУ Волинської області: один — на спорудження будиночка, другий — на придбання цегли... Стоп! Юридично торгувати будматеріалами ці інституції не мають права. Це все одно, що, коли дотримуючись аналогії з їдальнею самообслуговування, ви прийшли з їсти миску борщу і тарілку каші, а вам продали сирі буряки, капусту і крупу. Беріть і варіть! Що ж це таке? Їдальня чи продмаг? Так і тут: ремонтно-будівельна організація чи торгбудматеріали?

Але, як би там не було, коли б у товаришів В. Колотова і В. Радчука все склалося гаразд, ми б, само собою, цього факту у фейлетоні не згадували.

Проте будьмо об'єктивними. Фейлетон — це не коли: «б'ють і плакати не дають». «Бити», звичайно, треба. Але МРБУ іноді можна і поспівчувати: будівельних матеріалів цим інституціям занаряджається недостатньо. Хронічний цегельний «голод» і цементна «дистрофія». Не хочеш, а заплачеш.

Тільки ж і замовники за свої кривні мають усі підстави і права вимагати виконання ремонтно-будівельних робіт в строк і доброякісно.

Отож організаціям, котрі відають розподілом будівельних матеріалів, час би вже витерти «слези» МРБУ, підкинути їм трохи цегли і такого іншого. І скарг би зменшилось, і фейлетонів не довелось би писати. Писалися б вірші про любов. Наприклад, про любов працівників МРБУ до своїх замовників.

Бо самообслуговування в ремонтно-будівельній справі — річ безперспективна, слово честі...

Г. ЛОЗУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Учителька першого класу Горбівської середньої школи (Черкащина) Отрошко Т. А. опублікувала в журналі «Начальная школа» цікаву статтю «Виховання чуйності і доброзичливості у дітей». Перець із задоволенням поздоровив би авторку з успіхом, якби не виявилось, що матеріали до статті Отрошко «позичила», і майже дослівно, з книги видатного педагога Василя Олександровича Сухомлинського. Про це розповідалось

у фейлетоні «Нова зірка» (№20 журналу за 1981 рік). Більше того, виявилось, що Тамара Анатоліївна у Горбівській школі не викладала й не могла викладати, бо працювала на кафедрі педагогіки Чернігівського педінституту. За плагіат Отрошко Т. А. з посади асистента кафедри педагогіки звільнено. Про це редакції повідомив ректор Чернігівського педагогічного інституту імені Т. Г. Шевченка професор Костарчук В. М.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Як молодій хазяйці я можу запропонувати вам найнеобхідніший предмет — качалку.

ДІТИ Й ДОРОСЛІ

ХТО ХВОРИВ!

Тато каже: — В нашій хаті драма, Другий тиждень у лікарні мама. Тато не чекає на підмогу: Варить їсти, підміта підлогу, Прибира, шкребе, пере, прасує, — Другий тиждень тато ніг не чує. То вже, доки дочекався мами, Схуд аж на чотири кілограми...

КУПУЄМО ВЗУТТЯ

Знов розбив сандалі син. Іде з ним тато в магазин. — Дай-но, сину, праву ногу. Добре?

— Добре.

— Слава богу.

— Ні, іще не слава богу: Ти купи й на ліву ногу!..

ТІЛЬКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

— В програмі мультфільми! Оце вже для нас! — Гукає до Гриця маленький Тарас. — Бабусю, дідусю, і мамо, і тату, — Будь ласка, залиште скоріше кімнату: Мультфільми дивитися тим лише слід, Кому ще немає шістнадцяти літ!..

Галина КОПАЧІВСЬКА.

м. Львів.

ГУМОРЕСКА

Вечір був на грані повного провалу. Минула хвилина, друга з того часу, як Вітя, господар квартири, з гордістю натиснув кнопку новенького «Рубіна», але ні очікуваного «Голубого огонька», ні просто вогника на екрані не з'явилося. Телевізор був німий, як болячки після гола, забитого у ворота їх улюбленої команди на останній хвилині матчу.

— Гарненькі собі жарти! — сказав

Микола, першим отямившись від шоку. — Ти що, не міг перевірити його заздалегідь, адже на всю ніч зібрались!

— Тільки вчора працював, слово честі, — здивовано здвигнув плечима Вітя.

— Хлопці, зі мною позаминулого року аналогічний випадок трапився, — встав у розмову Сергій Бутенко. — Тільки сили за телевизор, а він бах-трах — запобіжник згорів.

— Жак! — вигукнула вразлива Муза Серафимівна.

— Нічого подібного, — спокійно продавив Сергій. — Весело час провели. Серед нас дівчина метка знайшлась. Не знаю, її бабуся розповідала, чи вона сама така розумна, тільки вона одразу заявила, що були часи, коли Новий рік без телевизора зустрічали, і одразу запропонувала розважатись своїми силами. По-перше, ми «Клуб веселих та винахідливих» організували...

— Ти говори, та не заговорюйся, — перервав Сергій Микола. — Сам же казав, що телевизора не було.

— А ми своїми силами той клуб провели. Дуже непогано виходило. Потім співали, декламували, танцювали. У пошту, у зіпсований телефон грали. Хотіли ще у фантики зіграти, дивимось — уже ранок.

— Ніж історії вигадувати, — зауважив Микола, — краще б телевизор полагодив.

— А навіщо лагодити? — незворушно посміхнувся Сергій. — Просто Вітя забув шнур у розетку ввімкнути.

Господар кинувся до телевизора і за кілька секунд на екрані з'явилося зображення. Гості полегшено зітхнули. До Нового року залишалось п'ять хвилин...

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

От і
вгадай...

ГУМОРЕСКА

Що не кажіть, а з календарем щось робити треба. Може, колись він і відповідав вимогам часу, але зараз від нього сама плутанина. Глянеш на календар — Новий рік. Про всяк випадок подивився у вікно — справді, сніг лежить. І не якийсь там, а саме новорічний, пухнастий. Але варто переступити поріг будинку, як все шкереберть летить.

— О-о!.. Іване Івановичу!.. Здоровенькі були!.. Давненько, давненько не бачилися. Як справи? Як живе?

— Нормально. Оце на матч поспішаю.

— А хто грає?

— Наші з «Торпедо».

Ігор ЛАГОЗА.

— Ну, наші, звичайно, переможуть!.. Торпедівцям три періоди нізащо не витримати.

— Це ви про які періоди кажете?

— Як то — про які? Адже ви на матч поспішаєте?

— Еге ж. Тільки не на хокейний, а на футбольний. Одна шістнадцята розиграшу кубка...

— А коли ж одна тридцять друга була? Зима ж...

— Ет, що з вами розмовляти. От вам і підвіс календар. Відразу й не добереш, що у футболістів свій календар — травень на січень перенесли.

— З наступаючим вас, Ганно Павлівно!

— І вас теж!

— Чого це ви під Новий рік ремонт затіяли?

— Звідки ви взяли?

— Дивлюсь, меблі пересуваєте.

— Не ремонт, а квартиру одержали! Новосілля у нас!..

Справді — новосілля. І не одна Ганна Павлівна. Он їх скільки, новоселів. А настрої знову ж такі не зимовий, а весняний — радісний. Ще б пак! Зустріти Новий рік у новій квартирі!

— Васю!.. Ти?..

— Звичайно, я. Не впізнав?

— Впізнав. А чому ти без ялинки?

— Якої ялинки?

— Новорічної. Пишної, зеленої!..

— Так як же у вересні купив — наша бригада ще у вересні зустріла Новий рік.

— Ти що, жартуєш? За яким же це календарем Новий рік у вересні зустрічають?

— За нашим! За ударним! Та й зустрічали ми не вісімдесят другий, а вісімдесят третій. А там, дивись, у червні й вісімдесят четвертий зустрінемо. Приходь на свято.

Ось воно як! Отож і кажу: застарів календар, дуже застарів!

Малюнків разок на сюжети казок

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ах ти, Івасику-дурнику, мало того, що я Василиса Прекрасна, так ти хочеш, щоб я була ще й Премудрою.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну, тоді одружуюся з тобою.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Чарівна торбинка.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ви — Кошей Безсмертний, то можете ще ждати і ждати, нічого з вами не станеться.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

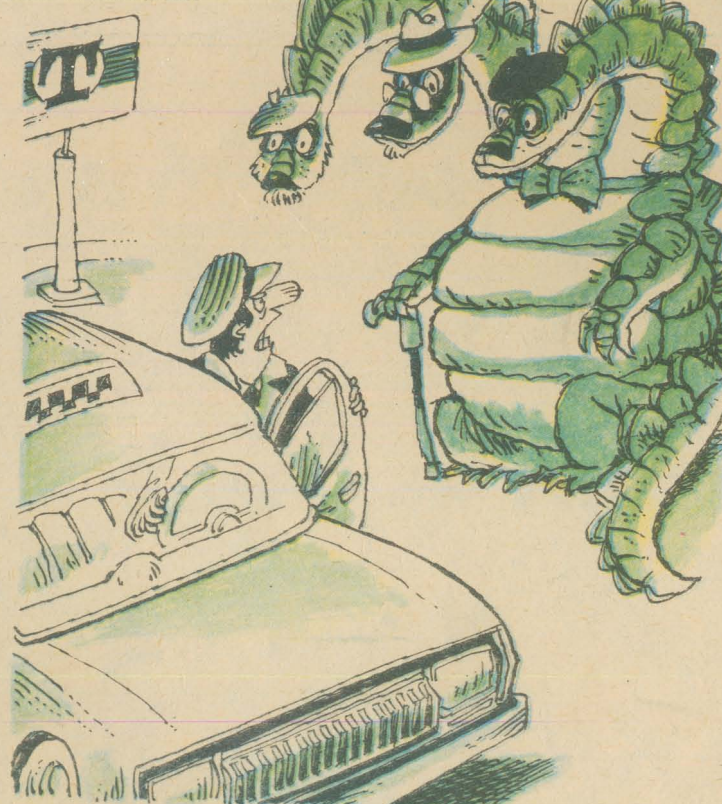
— Вовчику, прошу тебе, не їж моєї бабусі! Батьки віддали мене їй на виховання... З ким я тоді залишусь?

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ну, от бачиш, а ти казав, що тут риби нема!

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Давайте одразу домовимось: плату за проїзд беру в потрібному розмірі.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ПОЖАРТУВАВ

— Скільки коштують ці черевички? — запитала на базарі літня жінка в перекупника.

— Скільки років покупцеві, за стільки й продаю! — пожартував той.

— А йди-но сюди, Олю, — гукнула жінка п'ятирічну донечку, — тут ось підходящі черевички для тебе...

Повідомив П. СОКОЛОВСЬКИЙ.

с. Шевченкове
Звенигородського району
Черкаської області.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ ЖЕНИХ

Наречена звертається до жениха: — Запам'ятай, після того, як ми вийдемо із ЗАГСу, ти візьмеш мене на руки і понесеш від під'їзду до самого таксі... Зрозумів?

— Що тут незрозумілого? Я вже давно попередив таксиста, щоб він підігнав машину до самого порога...

Повідомив М. ЛУР'Є.

м. Горький.

ПРОДАВ-КУПИВ

Була в одних господарів свиня. Така худюща — нічого їсти не хоче. От і послала жінка чоловіка на базар продати ту свиню.

— Та дивись там добре, — наказує вона, — менше як за триста карбованців не віддавай!

Пішов чоловік. Увечері повертається з тією самою свинєю — хто її таку худющу купить! Знає, що жінка лаяться буде, та й каже:

— Оце продав нашу свиню, а за вторговані гроші купив ось що!

— Та ти з глузду з'їхав!.. Який же дурень за ці кістки та шкіру триста карбованців віддасть?!

Повідомив О. ЗАС.

м. Київ.

ЩЕ БАГАТО

— Олексій Павлович, скільки ще вам років до пенсії? — запитав директора школи інспектор райвно.

— Десять років. А чого це вас так цікавить? — стурбувався директор.

— Так як оце прикидаю — у скількох ще школах вам вдасться звалити роботу, — відповів інспектор.

Повідомив О. КАТРИЧ.

с. Бобрин
Роменського району
Сумської області.

ПОПРАВИВ

Після суботнього перепою зайшов Петро до Грицька у неділю вранці похмелитися. Грицько саме забивав цвяха в стіну, щоб почепити картину. Дивиться Петро, як Грицько лупить цвяха молотком по вістрію... Почухав потилицю, зітхнув та й каже:

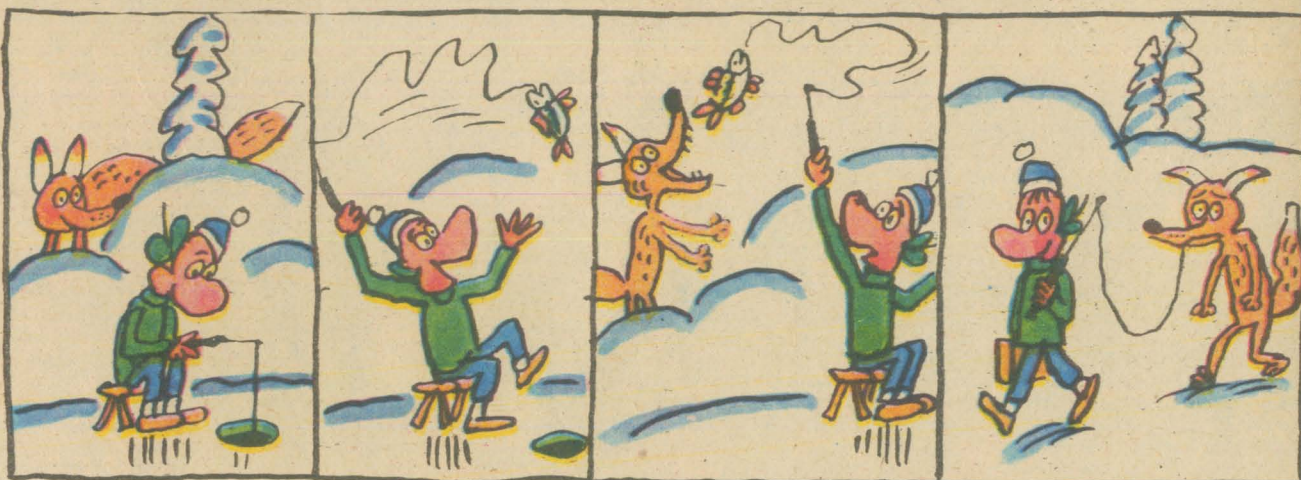
— Ти не той цвях узав, дурню. Цей цвях від протилежної стіни, — протри очі...

Повідомив В. СЕЙФУЛАЄВ.

с. Великий Чернятин,
Старокостянтинівський район,
Хмельницька область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

РОГАТИЙ МОРЖ ТА ІКЛАСТИЙ ОЛЕНЬ

Північна казка

Зустрілись на березі моря олень Амгу і морж Иргин.

— Дивись, які в мене великі і гострі ікла! — похваляється Иргин.

— А в мене розлогі і красиві роги! — трусить головою Амгу.

Послухав їх єврашка* Фі-тя, дуже пошматуєш! Всі заздрити будуть!

— А ви поміняйтесь, — раптом каже він. Ті аж витріщились.

— Нащо це нам?

— Ось нащо. Ти Амгу, взимку з-під

снігу мох ягель добуваєш. А якщо ожеледиця? Всі копита об наст розколошкаєш.

— Це та-ак, — зітхає Амгу.

— А моржовими іклами весь наст

Зрадів Амгу, погодився мінятись.

— Ти ж, Иргине, цими іклами дно морське шкребеш, черепашок та капусту збираєш. Копітка робота?

— Навіть у шию штрикає, — бубонить морж.

— А цими розлогими рогами раз махнеш — копицю морської капусти і купу черепашок прителюєш. Усі заздрити тобі будуть.

— Ти диви! — заревів Иргин. — Давай мінятись! Тепер у мене найкраще життя буде!

— І я! — тупоче копитами Амгу. — Я краще за всіх житиму!

Та щось не вийшло найкращого життя у Иргина. Шкребе він рогами по дну, не бачить навіть де, а вони у водоростях заплутуються, у мулі в'язнуть. Зовсім охляв би, якби інші моржі його не жаліли: той черепашок залишить трохи, той жмут капусти тицьне:

— Бери, сіромо... І нащо ти роги ті начепив?

На крижину теж не видряпається. Інші моржі вгатять ікла в лід і могутнім ривком опиняються на крижині. Лежать, відпочивають, а Иргин ще хлюпочеться, скиглить. Хтось не витримає, зачепить іклами його за роги та й викине на крижину:

— Лихо з тобою, рогатий... Тьху! Набрід!

«Ну, — думає Иргин, — зажди, Амгу! Сам, мабуть, з моїми іклами й горя не знає...»

Та помиляється Иргин. Справді, Амгу його іклами будь-який наст розбиває, так що дивуються олені. А ось їсти смачний мох ягель ніяк не може — ікла заважають. Стане на коліна, ледве стеблинку ухопить та й жує. Завжди голодний Амгу, коліна застудив.

Вовча зграя напала на стадо.

Всі олені створили коло, роги виставили. Вовки бігають навкруги, зубами клацають, а нікому в шию вчепитися не можуть. Та бачить найлютіший вовк Гимри: стоїть дивовижний олень з іклами, голову нагнув і шию підставив! Стрибнув блискавично — та спасибі, відкинули його рогами ті олені, що поруч з Амгу стояли.

— Іди в коло, Амгу, бо від тебе самі ікла залишаться!

Довелось гордому Амгу разом із слабими важенками та малими телятами за спину товаришів ховатися. Ледве з сорому не згорів!

Тільки скінчилась полярна ніч, з'явилося сонечко над тундрою, задзюрчали на сопках струмки, побіг Амгу на берег моря.

А там його вже чекає Иргин.

— З'явився, шахрай Амгу! — заревів він. — Віддавай мої ікла!

— Це ти обманщик! — обурився олень. — Поверни мої роги!

Розмінялись вони. А єврашка Фі-тя сидить біля нірки, сміється. Летить ворон Крррак, питає його:

— Чого ти смієшся?

Розповів йому все Фі-тя. Похитав мудрий ворон головою:

— Ех, Фі-тя! Не можеш без витівок! Навіщо це ти зробив?

— Так вони ж хотіли краще за всіх жити! От скажи мені, Крррак, ну чому вони такі дурні?

Євген НАУМОВ.

ФОТОПОЛЮВАННЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Друже перче!

Радий тобі повідомити, що в учбовому магазині «Южанка» Миколаївської облспоживспілки майбутнім продавцям прищеплюють не лише професійні навички, а й любов до поетичного слова. Кого залишать байдужими такі рядки реклами:

«Быть здоровым, бодрым, стройным
Хочет каждый я и ты
И поможет всем нам в этом
Рыба — сельди Иваси».

Якщо хтось і після цих проникливих слів не спокуситься на оселедця, то інший рекламний заклик біля відділу хлібобулочних виробів — «Вкусно, питательно, купите обязательно!» — обов'язково змусить полізти в кишеню по гроші.

На жаль, відділ, де торгують овочами і соками, поети-кооператори, обминули увагою. А дарма. Чому б їм не згадати відомі курйозні рядки:

«Если хочешь сил моральных
И физических сберечь,
Пейте соков натуральных,
Развивает грудь и плеч».

Втім, ми впевнені, що місцеві поетично-кооперативні сили здатні на щось оригінальніше.

І. ФОМІН.

м. Миколаїв.

Безумовно, тобі відомо, що найбільше сил, часу і енергії відбирає у жінок домашня робота, зокрема — кухня. Тому ми, домогосподарки, дуже вдячні будівельникам і особисто начальникові пересувної механізованої колони №15 тресту «Бориспільсьбуд» Олексію Григоровичу Непипенку за справжню турботу про жінок. Справа в тому, що, спорудивши для працівників радгоспу «Новоолександрівський» Яготинського району триповерховий житловий будинок, будівельники не підвели до нього газу. Завдяки цьому за останні два роки ми зовсім забули, що таке кухонний клопіт.

Отож, Перче, щиро вітаючи від жіночої половини нашого будинку товариша Непипенку з Новим роком, ми водночас просимо тебе передати йому, щоб у новому, 1982 році, він про всяк випадок не пограляв на очі нашим не зігрітим гарячими стравами чоловікам.

ЩАСЛИВІ ДОМОГОСПОДАРКИ.

Київська область.

У нашому будинку №11, що на вулиці Червоноармійській в селищі Червоноградському Лохвицького району, є своя служба стеження за погодою. Якщо на стінах четвертого і п'ятого поверхів з'являються патьоки, а зі стелі крапає, — одягай плащ і бери парасольку. Коли ж в оселі підсихає — залишай їх удома. Отож немає потреби навіть у вікна візити.

Адміністрація заводу сухих кормових дріжджів, у числу віданні знаходиться будинок, — а конкретно головний інженер С. І. Петренко — вже робила спробу ліквідувати нашу самодіяльну метеослужбу: минулого літа було проведено ремонт. Але нічого з тієї спроби не вийшло. Ремонт зробили так, що після перших же опадів зі стелі та по стінах потекло ще більше.

А тому ми й досі маємо можливість, не виходячи з квартир і не слухаючи синоптиків, знати погоду.

І. ОХРІМЕНКО.

Полтавська область.

Ми не раз читали в пресі, як у багатьох селах поступово стираються огі грані, що відрізняють їх від міста. У 1976 році почали вони стиратися і в нас, у Смоляві. Річ у тім, що доти ми просто мучилися з питною водою. Залягає вона далеченько від поверхні — на глибині сімдесяти—ста метрів. Поки витягнеш відро води — сто потів зійде. Це — влітку. Про осінь і зиму я взагалі мовчу. Та й криниць на все село (а воно чималеньке) — кількох пальців вистачить, щоб перелічити. Так от, 1976 року пробурили в нас свердловину, встановили труби, насос і привезли водонапірну башту. Іще трохи — і мали б ми справжній водопровід. Та, на жаль, отого «трохи» не дочекались. А в 1980 році взагалі труби із свердловини витягли, зняли насос. Башту, щоправда, іржаву залишили. Наче на згадку про те, що і в нашому селі колись почали грані стиратися.

І. ЖУК.

Горохівський район
Волинської області.

— Доки ви тут будете вовтузитися?

Дали перцю!

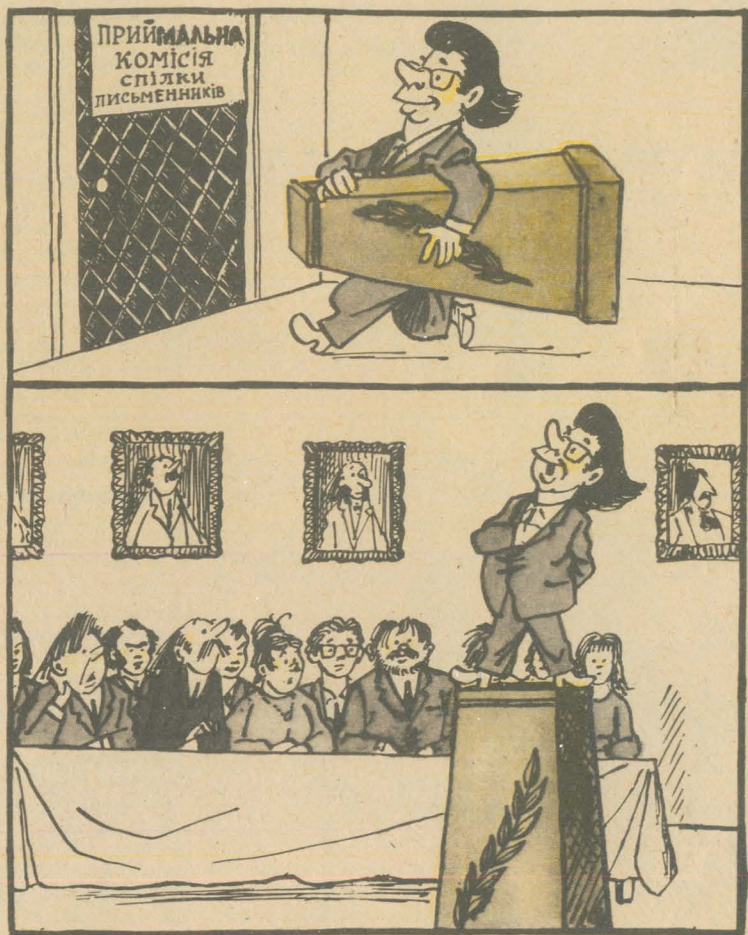
Той, хто вважає, що бур'яни можна побачити лише на городах та в степу, глибоко помиляється. Варто побувати у Великому Бурлуку і переконатися, що в самому його центрі росте чудовий густий бур'ян. І стоїть він тут стіною аж із 1976 року, тобто з того часу, коли Харківська облспоживспілка розпочала на цьому місці будівництво універмагу. І хоча у це будівництво вже вгачено тисячі й тисячі карбованців, серед бур'яну можна розгледіти лише котлован та потрісканий фундамент, який уже треба переробляти...

Це — один із «довгобудів», про які йшлося у фейлетоні «Забур'янене піклування» (№ 17 журналу за 1981 рік).

Після виступу Перця правління Харківської облспоживспілки обговорило фейлетон і критику визнало правильною. За зрив плану будівництва об'єктів облспоживспілки у Великому Бурлуку, в тім числі універмагу, начальника пересувної механізованої колони облспоживспілки Кислинського І. Ф. з його посади звільнено. За допущений брак виконавцю робіт Радченку А. В. оголошено сувору догану, підготовлено матеріали для передачі слідчим органам. Вжито заходів для забезпечення будівництва необхідними матеріалами та механізмами.

І ТАКЕ БУВАЄ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ВІДПОВІДЬ КОХАНОЇ

Ой, кохана, у кров гарячу
Не напрошуй всесильну грозу.
Я давно вже коня не бачив —
Як же в казку тебе відвезу?
М. МАТОЛА,
збірка «За білими веснами».

Ой, не треба у комір плакати,
Не реви, наче той дівчак.
Дефіцитна тепер коняка —
Це я знаю. І це є факт.
Не кобила, а кінські сили
У фавор тепер увійшли.
Ось на чому у казку, милий,
Інші суджених відвезли.
Я на цьому вже зуби з'їла,
Я сама — як з журналу мод.
Буде «Лада» — то буде й діло.
А з конякою й не підходить.

Борис КУШНІР.

м. Ужгород.

МОЯ ДОРОГА

...лягають покоси волого,
Наче пройдені мною дороги,
А під ними отава росте...

В. ГЕЙ, із вірша
«Сінокіс», 1973 р.

А я, схилившись тихо до покосу,
Крізь власну втому і холодну росу
Вчуваю, як під ним росте отава...

В. ГЕЙ, із вірша
«Сіножать», 1978 р.

А косовиця мие білі коси,
І юний хміль мої тривожить сни.

В. ГЕЙ, із вірша
«Косовиця», 1979 р.

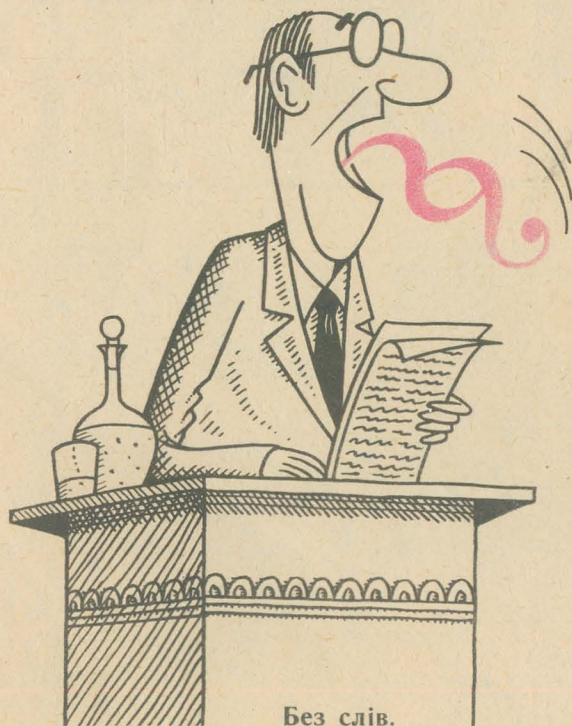

Улітку в мене лиш одна дорога:
Щоранку вирушаю за село,
Лягаю на покоси ще вологі
І слухаю, як проросте зело.
І думаю: якби не косовиця,
Не сінокіс або не сіножать,
Добряче б довелось потрудитись,
Аби для вірша тему підшукати.

Василь ПРОСТОПЧУК.

м. Луцьк.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

— Мені, будь ласка, відро розсолу.

Уже надвечір, скромно дочекавшись своєї черги,
я переступив поріг кабінету офтальмології.

Взагалі на свій зір я ніколи не нарікав. Але
у Полонському районі Хмельницької області, куди
мене привів лист колгоспників, з моїми очима
сталося щось явно зле.

Привітавшись, лікар-окуліст з професійною пиль-
ністю окинув мене поглядом і запитав:

— На що скаржитесь?

Ніяковіючи, як і кожний пацієнт перед всемогут-
ністю медицини, я тихо вимовив:

— Із зором щось... Галюцинації...

— Зрозуміло, — кивнув у відповідь окуліст і за-
просив мене пройти до суміжного кабінету. —
І давно це у вас? — поцікавився він, садовлячи мене
у крісло в напівтемній кімнаті.

— Та оце зранку. Як тільки приїхав сюди
у відрядження...

— Так-так... А де вас, так би мовити, прихопило?

— У селі Роговичихах. Колгоспники в листі до
редакції запросили оглянути їхній став. Приїхав.
Пішов із місцевими жителями до того ставу.
«Правда, гарне водоймище?» — кажуть. А я дивлюся
і не бачу ніякого водоймища. Ввижається мені
звичайнісіньке болото. Що, думаю, за чортівня?
Перелякався — і до вас...

Несподівано лікар розреготався:

— Не беріть дурного в голову, молодий чоловіче!
У вас цілком здорові очі. А галюцинації, пов'язані
з роговицьким ставом, діймають не лише вас. Тут,
коли хочете, історія масової хвороби вимальовується.
Ось, послушайте... — і мій несподіваний співроз-
мовник, зваживши на кінець прийому хворих,
люб'язно погодився розкрити мені таємницю рого-
вицьких галюцинацій.

— На початку семидесятих років, — розпочав
він, — правління колгоспу імені Богдана Хмельниць-
кого охопило нестримне бажання мати свій став.
Великий і красивий став. З коропами і раками.
Глибокий і чистий, як гірське озеро. В області
підтримали це бажання, оскільки розуміли, що
добрий став — це, по-перше, рибництво, а по-друге,
захист ґрунтів від підступної ерозії. І підтримали не
лише словами, але й грошима — двомастами тисяча-
ми карбованців. Ну, а коли є гроші, залишається не

так уже й багато — знайти умілого підрядчика.
Довго, правда, шукати не довелося. Зачувши про те,
що колгосп має гроші, до Роговичів примчалися
керівники Шепетівської пересувної механізованої
колони № 181 тресту «Хмельницькводбуд». Вони
стали бити шапками об землю і присягатися, що, як
тільки гроші опиняться на їхньому рахунку, у селі
захлюпає не став, а буквально другий Тихий океан...

— Та океанська хвиля, — вів далі окуліст, — так
і не захлюпала у колгоспні береги. Не захлюпала
взагалі ніяка хвиля. Натомість захлюпали носами
члени правління, оплакуючи грошки. Бо за цілу
п'ятирічку очолювана Борисом Антоновичем Ми-
жигевським мехколона замість сімнадцятигектарного
ставу спромоглася розмістити п'ятигектарне болото,
в якому негайно оселилися колонії жаб. Словом,
трапилося те, що трапляється з будівельниками
досить-таки часто. Хапнувши гроші і, таким чином,
забезпечивши свої фінансові тили, шепетівські вод-
будівці геть чисто втратили інтерес до об'єкта.
Більше того: вони стали переконувати керівників
колгоспу, що став насправді існує і що вони —
водбудівці — свою місію з честю виконали. І навіть
підсунули замовникам акт, у якому доводилося,
начебо у водоймище вже можна запускати малька
коропа... Звідтоді, вважайте, й посунули до нас,
місцевих окулістів, юрми пацієнтів. Першим, звичай-
но, був голова колгоспу Микола Якович Цим-
балюк. Він і досі отямитися не може. Ще б пак:
замість сотень центнерів риби, замість тисяч карбо-
ванців прибутків, замість райського місця відпочинку
для людей — драговина, яка засмоктала чималі
гроші... Отака-то історія із тим ставом... — закінчив
лікар.

Додому повертався я з легким серцем. З лег-
ким — бо мої галюцинації виявилися зовсім не
галюцинаціями. Але з іншого боку, мені, щиро
кажучи, якось було не по собі. Думалося: а от різні
там преміальні, прогресивки, які одержують за свою
ставковобудівну діяльність товариші з тресту
«Хмельницькводбуд» на чолі з Іваном Захаровичем
Прокопцем, — то для них галюцинації чи об'єктивно
існуюча реальність?..

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

Двоє американських репортерів — один у Вашингтоні, а інший у Нью-Йорку — провели такий собі невеличкий опит: зверталися на вулицях до перехожих — людей різного віку й статі — із запитаннями: «Чи знаєте ви, хто такий Збігнев Бжезінський?.. А хто такий Річард Аллен?»

При першому імені опитувані здебільшого ствердно кивали головами. В кожному разі, як повідомляють ті репортери, з сотні опитаних шістьдесят, а то й сімдесят, знали, хто такий Збігнев Бжезінський, і навіть мали свою думку про нього. А от при імені Річарда

вчені ступені та звання. Але прихильників Аллена цим не зіб'єш із пантелику — вони відразу ж нагадують, що й цей — і магістр, і професор, і ще дещо в науці. І дуже ображаються за свого фаворита, коли чують оте порівняння із сірим коником.

Та й, правду кажучи, мають слушність.

Досить пригадати хоча б дещо із того, що свого часу, іще за президентства Ніксона, писала про Річарда Аллена газета «Нью-Йорк таймс». Ну, хоча б отаке: «Аллена називають «людиною, яка завжди залишається в тіні». Та

для стрибка на жадане місце — в Гуверівський інститут війни, революції і миру при Стенфордському університеті. В цьому, так хитромудро охрещеному, закладі науково, так би мовити, досліджувалося, як найкраще підливати олію у вогнище війни, як придумувати революції. З цього вже можна зробити висновок, як «гуверівці» до питань миру ставилися.

Саме на цій ниві Р. Аллен і протрудився близько 14 років. І якраз ізвідти потрапив у саму штаб-квартиру республіканської партії — зробившись провідним консультантом із питань міжнародних. Тут він упав у око своєму тезкові, майбутньому президентові США Річардові Ніксону. Аллен добре прислужився йому під час виборів 1968 року. Отож, опинившись у Білому домі, Ніксон зробив його старшим співробітником Ради національної безпеки США, а до того ж іще й радником із спеціальних питань при своїй президентській особі.

Гадаємо, отут не завадить кинути бодай промінчик світла іще на одну царину діяльності Р. Аллена. Поруч із Ніксоном він почувався, наче в бога за пазухою, і заповзявся робити чималенькі гроші у досить відомий і поширений у тамтешньому світі спосіб: став «консультантом» японського автомобільного концерну «Датсун». Звичайною мовою це означає, що, використовуючи своє становище у Білому домі, тезко тодішнього і радник теперішнього президента прощотхував на американський ринок великі замовлення на автомобілі того концерну. За ці «консультації» він одержував із Японії 100 тисяч доларів на рік. Якщо й це тлумачити звичайною мовою, то йдеться про звичайне хабарництво.

На той час, коли Ніксон пішов із Білого дому, Р. Аллен мав уже серед американських яструбів сталу репутацію «своєї людини» і, хоча слугував переважно республіканцям, почувався зовсім непогано й серед демократів. Бо ж яструби в США мають, так би мовити, двояке пір'я. От і визнали Річарда Аллена за цілком свою і дуже потрібну кадрку та прийняли в свої ряди члени такої вельми колоритної американської організації — «Комітет з існуючої небезпеки». Це — кубельце, куди вже не просто яструби, а зверхяструби злетілися.

У цьому «комітеті» Р. Аллен став на коротку ногу із такими негасимими палами війни, як, наприклад, відстав-

ний адмірал Зомуолт або іще один його тезко — Річард Пайпс, який у своїй антирадянській люті доходить до справжнього сказу.

Р. Аллена називають одним із головних авторів витвору, що вийшов із надр того «Комітету з існуючої небезпеки», — доповіді, назва якої промовляє сама за себе: «Радянський виклик: основи політики на 80-ті роки».

Не можна сказати, щоб це творіння надто вже своєю оригінальністю вирізнялося — це той же самий набір антирадянських вигадок, тої самої старої брехні про «радянську загрозу». Але є в ній і суто практичні настанови, як Сполученим Штатам із Радянським Союзом поводитися слід. І це, як у самому «комітеті» кажуть, — уже просто-таки з-під пера Р. Аллена виплило. Наведемо, для повнішої уяви, кілька рядочків.

«Сполучені Штати повинні недовзначно пояснити Радянському Союзові, в чому полягають американські життєві інтереси і як далеко Сполучені Штати готові піти для захисту цих інтересів». А щоб не було плутанини, як саме слід «пояснювати», розтлумачується: «З Радянським Союзом можна розмовляти лише з позиції сили. Це має стати нормою зовнішньої політики Сполучених Штатів». Отаке і виклав Р. Аллен на першій же своїй офіційній пресконференції, уже виступаючи в своїй сьогоденній ролі.

Щоправда, з тією прес-конференцією вийшло трохи негаразд. Не тому, що комусь там у Білому домі ці погляди нового президентського радника з питань національної безпеки до смаку не припали. Ні, не тому. Просто новий державний секретар А. Хейг, згадавши, мабуть, як Збігнев Бжезінський підім'яв під себе колишнього державного секретаря С. Венса, зажадав, щоб Р. Аллен не вискакував поперед батька — не робив ніяких прилюдних заяв щодо зовнішньої політики США.

Аллен пообіцяв слухатися, але терплячки надовго не вистачило — дав інтерв'ю для горезвісної західнонімецької шпрінгерівської газети «Вельт ам зоннтаг», в якому виклав свої погляди на справи та проблеми європейські. Тут вам і «доозброювання», без якого, бачите, не можна вести жодних переговорів, і «ядерна парасолька» для нещасних західних європейців, яким загрожували, загрожують і загрозуватимуть (звісно ж, з боку Радянського Союзу), і ще багато чого такого. Мимохідь пройшовся і по тих західних європейцях, які, на його думку, отруєні «пацифізмом», бо ж вважають, бачите, за краще обходитися без тієї «ядерної парасольки». Перепало їм на горіхи від американського президентського радника! Нездаремо ж сам Шпрінгер сказав, що це інтерв'ю — краще з усього, що «Вельт ам зоннтаг» надрукувала останнім часом. А в іще одному інтерв'ю — уже для американської газети «Нью-Йорк дейлі ньюс» — Аллен виклав свій погляд і на близькосхідну проблему. Він вважає, що Сполучені Штати мають вжити всіх заходів, щоб «нафта текла безперешкодно». Текла, звісно, в американські танкери...

Після цієї серії словесних залпів Річард Аллен знову зайняв свою улюблену зручну позицію — в тіні. Він воліє говорити звідти переважно голо-сом президента, компонує для того промови та виступи. Щоправда, на противагу своєму попереднику на цьому посту, доводиться поступатися особистою славою, але в усьому іншому, як бачимо, він ні в чому не поступається. Так що дискусія навколо питання: «Бжезінський і Аллен» — не має під собою жодного серйозного підґрунтя. Бо ж сказано: один чорт — що собака, що хорт.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА

«СІРИЙ КОНИК» У БІЛОМУ ДОМІ

Аллена — знизували плечима. Лише поодинокі знали, що йшлося про радника з питань національної безпеки при теперішньому президентові США Р. Рейганові.

Бачите, роблять висновок ті репортери, Річард Аллен — це ж зовсім нова людина на вашінгтонському політичному небосхилі. Це, можна сказати, такий собі сірий коник у новій компанії Білого дому, не більше!

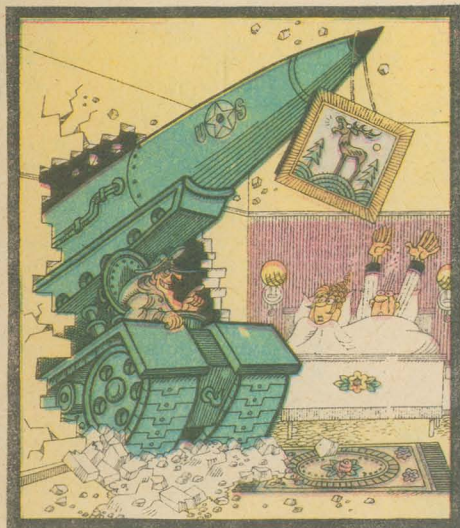
Що ж, коли йдеться про пересічного американця, то він, можливо, із апетитом, спокійно проковтне це пояснення — де вже йому знатися на тонкошах вашінгтонської політичної кухні! А от у колах, що стоять ближче до політики, жваво дискутують навколо питання: «Бжезінський і Аллен». Одні стоять на тому, що новий радник нового президента не годен і в слід ступити колишньому радникові колишнього президента; інші, навпаки, твердять, що далеко Збігневу до Річарда. Прихильники Бжезінського багатозначно тияють пальцем на його

насправді він має значно більший вплив на все, що діється в нашій країні, ніж ті, хто метушиться на самому політичному осонні».

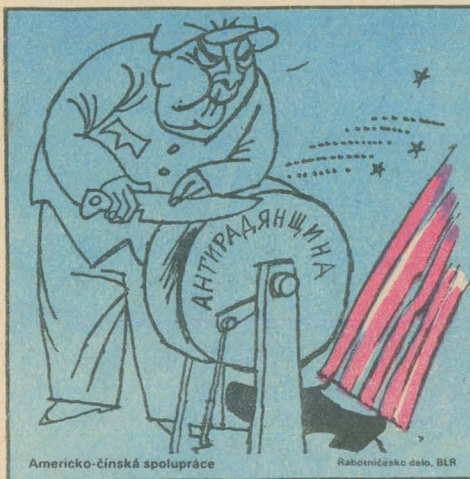
І сьравді, цією досить зручною позицією — в тіні — Аллен користується дуже вміло. Тому-то та ж сама «Нью-Йорк таймс» називає його «сірим кардиналом» при американських можновладцях. А «сірий кардинал» — то вже вам зовсім не «сірий коник». Незважаючи на однакову масть, це, як кажуть в Одесі, дві великі різниці...

Набувши університетську освіту і вчені ступені, Аллен, як і його попередник Бжезінський, відразу ж поринув у так звані «політичні науки». І невдовзі вибився на чільне місце в Центрі стратегічних і міжнародних досліджень Джорджтаунського університету, де, як відомо, вироблялися тоді наукові, з дозволу сказати, засади політики американських яструбів, паліїв війни.

Але робота в тому Центрі була для Р. Аллена лише зручним трампліном

— А тепер ви можете спокійнісінько спати.

Американсько-китайське співробітництво.

Малюнки з журналі: «ОЙЛЕНШПІ-ГЕЛЬ» — Берлін, «СТИРШЕЛ» — Софія.

НАШІ ЛАУРЕАТИ 1981 р.

А. ВАСИЛЕНКО

Р. ДРУКМАН

С. ОЛІЙНИК

О. АЛЬОШИЧЕВ

Д. МОЛЯКЕВИЧ

С. ГЕРАСИМЧУК

Я. ВАЛАХ

В. ГОНЧАРОВ

О. КРУКОВЕЦЬ

В. ПАЛЬЦУН

П. СИВОЛАП

Р. САХАЛТУЄВ

С. САВЧЕНКО

О. МІРОШНИЧЕНКО

О. ЛУК'ЯНЕНКО

Новорічні клопоти завжди радісні. Один із таких клопотів особливо хвилюючий і для Перця, і для мільйонів шанувальників сатири та гумору: саме напередодні Нового року підбиваються підсумки традиційного конкурсу на кращі фейлетони, гуморески, вірші, карикатури і теми до них. Як завжди, в атмосфері вимогливості та принциповості, а також, безумовно, цілковитого взаєморозуміння редколегія журналу на підставі численних відгуків читачів визначила переможців конкурсу 1981 року. Ними стали:

АЛЬОШИЧЕВ О. — премійований за карикатури і теми до карикатур, опублікованих протягом року;

ВАСИЛЕНКО А. — за малюнки до сторінки «Перчень» та малюнок «Ходіння колись бравого робота НВРМ по інстанціях» (№ 9);

ВАЛАХ Я. — за матеріали на міжнародну тематику, опубліковані протягом року;

ГЕРАСИМЧУК С. — за малюнки «Стару погудку та на нову дудку» (№ 8), «Тінь міжнародного тероризму» (№ 12);

ГОНЧАРОВ В. — за малюнки на обкладинках у № 3, 5, 16;

ДРУКМАН Р. — за теми до малюнків, опублікованих протягом року;

ЗЕЛІНСЬКИЙ В. — за малюнки «Заокеанський рубак» (№ 7), «Штабний годинник НАТО» (№ 11), «В одній упряжці» (№ 16);

КРУКОВЕЦЬ О. — за фейлетони «Коли дуже гніваються» (№ 6), «Чи не зайві пристрасті» (№ 19), «Хотіти — ще не все» (№ 22);

ЛИТВИН М. — за малюнки «Наука — службі Пентагону» (№ 15), «Без слів» (№ 17), «Не по зубах» (№ 18);

ЛУК'ЯНЕНКО О. — за «Байки в прозі», опубліковані протягом року;

МИЛУТКА Є. — за теми до

малюнків, опублікованих протягом року;

МІРОШНИЧЕНКО О. — за гуморески «Я — спокійний. Я цілком спокійний» (№ 7), «Розгорнута доповідна» (№ 18);

МОЛЯКЕВИЧ Д. — за вірші «У ногу із життям» (№ 4), віршований памфлет «Усмішка смерті» (№ 22);

ОГНІВЦЕВ М. — за малюнки «Поговорили — і досить!» (№ 21); «Кінець кінцем, ми живемо...» (№ 23), «Дисертацію захистив» (№ 24);

ОЛІЙНИК С. — за вірші «Крикуйте і мене» (№ 10), «Анонімка» (№ 14);

ПАЛЬЦУН В. — за фейлетони «Секрети дизайнерів» (№ 8), «Кращий із кращих» (№ 18);

САВЧЕНКО С. — за добірку віршів (№ 12);

САХАЛТУЄВ Р. — за малюнки «У школі йому так тяжко було вчитися» (№ 5), «Я давно збираюся покритикувати свого начальника» (№ 11); «Якийсь чокнутий прибув у наш санаторій...» (№ 12);

СИВОЛАП П. — за вірш «Душа і ноги» (№ 2);

ЩЕРБАК А. — за малюнки «Не вір, Стьопо!..» (№ 7), «Помілились ви, люди добрі...» (№ 12), «У ногу з життям» (№ 18).

Усі лауреати Перця одержать грошові премії. Що ж до конкурсу-82, то він розпочинається 1 січня. Нових вам творчих успіхів, вельмишановні сатирики і гумористи!

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«Ми добре попрацювали у першому кварталі з алкогольниками, шість з них виявили бажання підвищити свою кваліфікацію».

(З виступу на цехових зборах).

«Прошу розібрати тракториста Кошля Миколу, що фізично образив мене. Я йому в тактовній формі зробив зауваження, щоб не їхав трактором озиминою, а він сказав, що я п'яний. Тоді я приклав палець до свого виска і показав, що він тютю, а за це він поліз на мене трактором і приклав до мого носа руки в мазуті».

(З виступу на товариському суді).

Надіслав О. ТРИКАЧ.

«Обяснительна записка. Я доводю до свіденія що на цій неділі у липні місяці не був на роботі бо так получилось що мене довго розбирали на засіданні правління і я заспав».

Іван Пацан».

(З пояснювальної записки).

Надіслала А. ВОЛКОВА.

«Так як мій син ходить в дитсадок № 25, що знаходиться поруч з будинком товариша Сидорова, а дочка товариша Сидорова відвідує дитсадок № 52, що знаходиться поблизу нашого будинку, прошу обміняти дитину товариша Сидорова на мою дитину. В проханні прошу не відмовляти».

(Із заяви в завінок профспілки).

Надіслав В. І. БОЙЧУК.

ПАВУЧА ТАКТИКА

БАЙКА

Одна Бджола спитала Павука: — Навіщо ти щодня і щогодини в тіні дерев, в гіллі чагарника Плетеш мереживо з липкої павутини? — Та, бачиш це, — Павук їй відповів, — Турбуюсь я... про самооборону!..

Нагадують подібних Павуків Підступні лицеміри Вашингтона.

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НА ДОЗВІЛЛІ

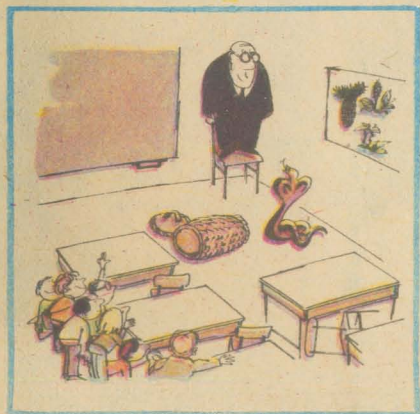
Куди піти?
Куди податись?
Кого побити
Чи з ким обнятись?

Анатолій БІЛОШИЦЬКИЙ.

— Мій чоловік щось бурмо-
че уві сні. Чи не могли б ви,
лікарю, приписати йому щось
таке, щоб він говорив вираз-
ніше?

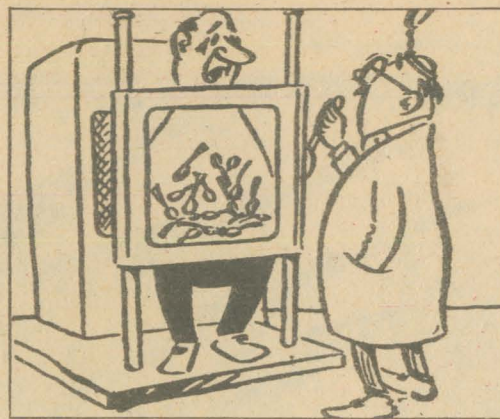
— Дякуємо, дітки, за чудо-
вий подарунок для живого
куточка нашої школи.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

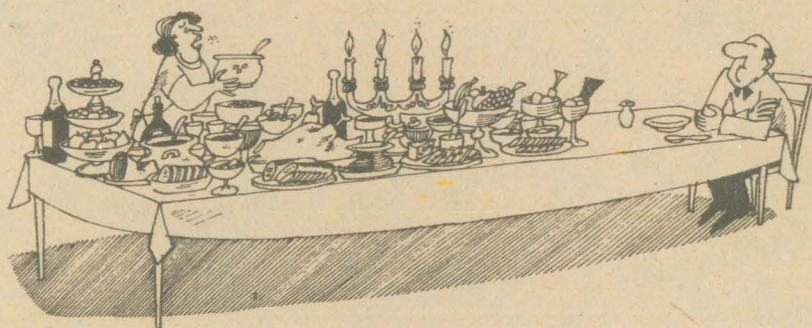
Малюнки з журналів: «ДИ-
КОБРАЗ» — Прага, «СВЕТ
СОЦІАЛІЗМУ» — Братісла-
ва, «ВОХЕНПОСТ» — Бер-
лін.

Без слів.

— Ви ж самі, лікарю, каза-
ли, що я маю приймати по дві
ложечки на день.

— А це про всяк випадок,
якщо до нас завітає в гості
твій шеф.

— Ви знову мені приготу-
вали таку міцну каву, що
я цілий день не міг і хвилини
здрімувати.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мандруючи по Чернігівщині, Перець завітав і до райцентру Куликівки. Походив там, подивився, поговорив з людьми, а потім свої враження записав і опублікував у № 17 журналу (фейлетон «З олівцем по Куликівці»).

Відповідь на цей виступ редакції надіслав заступник голови виконкому Чернігівської облради Б. І. Сенько. В ній, зокрема говориться, що фейлетон обговорено на засіданні облвиконкому, критику визнано правильною. Для ліквідації вказаних у фейлетоні недоліків Куликівський райвиконком розробив і здійснив цілу низку заходів. Так, на третьому поверсі універмагу налагоджено безперебійну роботу вентиляції, торговельні точки райцентру систематично забезпечуються безалкогольними напоями, налагоджено заправку сифонів. Зал ідальні № 1 приведено в належний санітарний стан, а найближчим часом передбачено у цій ідальні зробити капітальний ремонт. Грунтові дороги вулиць імені Коцюбинського, Короленка, Комсомольській та інших впорядковано. Завершується добудова дитячого садка, впорядковано стадіон, встановлено вітрини для газет, оновлено Дошку пошани.

Облвиконком зобов'язав правління облспо-

живспілки, спорткомітет, управління житлового господарства та комунального господарства посилити контроль за роботою своїх підвідомчих служб на території Куликівського району та подавати їм практичну допомогу.

★ У тому ж номері журналу було вміщено замітку про те, що з вини працівників спеціалізованого автогосподарства Шахтарського (Донецька обл.) міськкомунгоспу по вулиці Жданова утворилося ціле звалище побутового сміття.

Як повідомив редакції голова Шахтарського міськвиконкому Є. Д. Шевцов, вказаний у замітці факт мав місце. Нині цю вулицю повністю очищено й вона утримується в належному санітарному стані. Працівнику спецавтогосподарства Романченку В. К., з вини якого не вивозилося сміття, оголошено догану, його позбавлено місячної премії.

★ Про те, що у селі Караїмівці (Хмельницька обл.) довго ремонтують радіолінію і радіоточки мовчать, писалося в листі до редакції.

Після втручання в цю справу Перця секретар Старокостянтинівського райкому Компартії України

тов. Фурман повідомив, що радіолінію в цьому селі повністю відремонтовано.

★ Жителі вулиці Маяковського у місті Житомирі написали Перцеві про те, що біля їхніх будинків вийшла з ладу водоколонка, а на їхні скарги міськводоканал не реагує.

Заступник голови виконкому Житомирської міськради В. Ф. Нікулін повідомив редакції, що водоколонку відремонтовано.

★ В одному з листів до редакції повідомлялося, що на одній з вулиць міста Боярки (Київщина) стоїть безпритульний бульдозер, якого покинули працівники Васильківського шляхового ремонтно-будівельного управління. Стоїть він там кілька місяців, і його поступово розтягують.

На прохання Перця Васильківський міський комітет народного контролю перевіряв цього листа. Голова комітету А. Н. Ванюков повідомив, що такий факт мав місце. Одразу ж після перевірки бульдозер було доставлено на базу шляхового ремонтно-будівельного управління, де його відремонтовано за рахунок винних: виконроба Сташенка Г. А. та головного інженера управління Рябчука Ю. А. Його також притягнуто і до адміністративної відповідальності.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 1 (1115)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.12.81. Підписано до друку 18.12.81. БФ 13676. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.515.000. Зам. 05430.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Голуб миру, яким би його дуже хотіли бачити американські «миротворці».

Отсканировал reduktor
для rutracker.org